

ZUZANA HUGÁŇOVÁ

3. MIESTO v 29.ročníku súťaže Literárne Košice 2024

TÉMA: DOBRODRUŽSTVÁ NETOPIERA PIERRA

„Čože? To nie je sen? Naozaj odchádzam na cestu okolo sveta?“ pýtal sa užasnuto netopier Pierre. Jeho šéf, pán Jean, mu práve oznámil, že v ich cestovnej agentúre si ho vybrali, aby cestoval po svete a spoznával zaujímavých ľudí a čarovné miesta na Zemi. Pierre už od malička sníval o tom, že bude veľa cestovať. Od útleho veku neobsedel na jednom mieste. Rád sa rodičom a súrodencom skrýval v zákutiach ich veľkej záhrady. Celé hodiny dokázal presedieť v korune starej jablone a pozoroval vtáky, ktoré si tak bezstarostne a slobodne poletujú po oblohe. On sa lietania dosť bál napriek tomu, že bol netopier.

Rýchlosťou blesku utekal domov oznámiť celej svojej rodine túto radostnú novinu. Už pri dverách sa nadšene vykrúcal a popritom z plného hrdla kričal: „Pôjdem na cestu okolo sveta. Juchúú!” No až po chvíli si všimol, že všetci od tej novinky priam skameneli. Jeho mama, ktorá varila čaj, preliala celý čajník. Otec, ktorý opravoval zlomenú stoličku, pribil kliniec úplne niekde inde. Babka, ktorá zašívava roztrhané nohavice, pichla ihlou do inej látky. Všetkých to náramne zaskočilo. Po chvíli sa slova ujala mama: „Pierre, čo to má znamenať? Ty chceš cestovať okolo sveta? Kto ti to nakázal?” chrlila mama na Pierra otázky. „Ty sa predsa lietania bojíš.“ „Nóó, šéf mi dal takú ponuku, aby som si obzrel svet.”

„Ale my, zapojil sa do rozhovoru otec, sa o teba bojíme.” Keď sa mama pozerala na čosi smutnejšieho Pierra, pochopila, čo chce dosiahnuť. „Môžeš synček, ale musíš nám sľúbiť, že budeš na seba dávať veľký pozor.” „Sľubujem mama, otec, sľubujem! zakričal z plného hrdla Pierre a bežal do svojej izbičky pobaliť si veci na dobrodružnú cestu. Tú svoju veľkú, preveľkú radosť nedokázal skryť. Keď išiel spať, tak sa veľmi tešil, že nedokázal ani oka zažmúriť. No nakoniec plný vzrušenia zaspal.

Skoro ráno sa netopier Pierre rozlúčil so svojou rodinou a taxíkom sa priviezol na letisko. Rýchlo sa predieral davom až dorazil ku lietadlu. Mal strach z výšok, ale teraz ho musel prekonať.

Pierre mal namierené do Egypta. Veľmi sa tešil, lebo tam ešte nikdy nebol. „Milí cestujúci, zaujmite svoje miesta.” V tej sekunde sa uličkou predierala ježica Elenn a sadla si vedľa Pierra. Chvíľu bol nervózny, no potom sa upokojil. Bol rád, že sa bude mať s kým porozprávať. Práve sa začala jeho vytúžená cesta okolo sveta. Po asi dvoch hodinách rozprávania s ježicou Elenn a snívania, sa ich cesta skončila. Elenn mu pomohla prekonať strach z lietania. Šťastne pristáli v Egypte a rozlúčili sa. Možno sa ešte niekde stretnú. Pierre si nadšene zobral kufor a bežal dolu schodmi lietadla na pevninu. Veselo sa pobral, kde ho oči viedli. Po desaťminútovom putovaní Pierre zistil, že mu je veľmi horúco. Nečudo, keď slniečko páľilo a okolo neho bolo čosi žlté a sypké. Okolo ľudí mali niečo biele a ľahučké na sebe a viedli nejaké veľké zvieratá s jedným alebo dvoma hrbmi na

chrpte. Úplne vyčerpaný sa spýtal okoloidúceho človeka: „Kto si a čo sa tu deje?“ „Ahoj, som Muhammad a toto je môj kamarát Onuris. Sme Egypťania, ktorí idú po vodu do púštnej studne. A čo ty?“ pýtal sa zvedavý Muhammad. „Ja som Pierre a som z Francúzska. Prišiel som tu spoznať svet. A čo je to žlté, po čom ideme?“ „To je piesok, vavel Muhammad. Tu je piesok skoro všade. Si na púšti.“ Netopier Pierre len s úžasom

Próza
pozoroval Muhammada aj okolitú krajinu. Napokon sa ho spýtal: „Počúvaj Muhammad, nechcel by si byť mojím sprievodcom?“ Muhammad odpovedal: „Vždy som chcel byť sprievodcom!“ „Nasadni na ťavu a ideme ku vode,“ zaradovane dopovedal Muhammad a išli cez veľkú púšť. O pár minút stáli pred studňou, z ktorej pili a plnili vedrá vodou.

Zrazu
Pierre ukázal na čosi veľké pred studňou. Boli to veľké pyramídy. „Ach áno, povedal Muhammad, to sú pyramídy. V nich sú pochovaní vládcovia Egypta.“ Len čo to dopovedal, Pierre už vliezol do jednej z pyramíd. Muhammad nestrácal čas a utekal za Pierrom do pyramídy. Išli čoraz hlbšie a hlbšie, až narazili na hrob faraóna. Dnu boli všelijaké poklady, mince. Keď vyšli von, Pierre sa spýtal Muhammada: „Kde vlastne bývaš?“ „Ja bývam za mestom v osade. Tam aj budeme nocovať. Pozývam ťa k nám domov.“

Ráno sa už Pierre musel rozlúčiť a utekal na letisko. Sadol znova do lietadla, ktoré by malo letieť na Slovensko. Počas letu si obzeral fľaštičku s pieskom a mincu, ktoré si z Egypta zobral. Lietadlo pristálo s natešenými cestujúcimi na letisku v Bratislave. Odtiaľ Pierre prešiel na Most SNP nad riekou Dunaj. Pierra zaujali najmä ľudia tancujúci na pódiu

v zvláštnom oblečení. Dievčatá mali niečo na hlave. Chlapci zas niečo v ruke. A diváci jedli čosi biele a na tom boli zvláštne kúsky niečoho – asi slaninka. Načúval, o čom sa ľudia rozprávajú a vyrozumel, že to jedlo sú bryndzové halušky a tí ľudia na pódiu tancujú ľudovky a majú na sebe kroje. A dievčatá majú čepce a chlapci valašky. Podvečer zaletel ďaleko na sever a tam sa mu ponúkli, že sa môže plaviť na plti a popritom počúvať povesti o Slovensku. Ráno sa ocitol pri nejakom hrade – bol na Orave. Ochutnal bryndzové halušky, aby mal ešte energiu na ďalšie dobrodružstvá. Ďalší deň sa vybral do Vysokých Tatier. Oproti Egyptu tu bola veľká zima. Stúpал čoraz vyššie a vyššie až z jednej tabule zistil, že je na Gerlachovskom štíte. Potom dolu sa šmýkal po kufri a letel s ním až do Košíc. Aj na Slovensku sa mu veľmi páčilo. V Košiciach mu už odlietalo lietadlo do Vietnamu.

Po takmer dvanásť hodinovom lete sa Pierre dostal do hlavného mesta Vietnamu – Hanoj. Bolo tam veľa ľudí so šikmými očami a veľa pouličných obchodov. Za dongy si kúpil jarný závitok a ochutnal ryžové rezance s krevetami.

Večer sa prechádzal po meste a sledoval okoloidúcich ľudí, pamiatky. Zrazu zastal a pozeral ako omámený. Po ceste išlo hádam tisíc motoriek a mopedov rôzneho druhu. Pierre ešte také niečo nevidel. Samozrejme, vo Francúzsku sa tiež prehánalo veľa motoriek, no tu ich bolo až príliš veľa. Je na čase si nájsť úkryt na noc a pripraviť sa na zajtrajšok. Ráno ho čakal let ku Indiánom. Z lietadla vystúpil rovno pred pralesom a rieka Amazonka tiekla dolinou. Zrazu z krovia povyliezali domorodci a obklúčili ho. Vyzerali ako

banda divokých ľudí, ktorí boli farebne poobliekaní. Jeden z nich prehovoril: „Mučača, mučača, netopier. Čo tu robíš?“ spýtal sa indián Veľký bizón. „Som Pierre a chcem vás

lepšie spoznať. Turista, skrátka,” povedal odvážne netopier. „Tak poď medzi nás, mučáča.

Máme radi turistov,” dopovedal indián Veľký bizón a už išli cez prales. Veľký bizón rád porozprával netopierovi Pierrovi všetko o nich. Medzitým dorazili do ich osady, ktorá bola pekná a útulná. Próza

Len čo si Pierre položil svoj kufor ku vigvamu, do tanca ho pozvala indiánka Ribana.

Pierra

z toľkého tancovania už rozboleli nohy. Noc strávili vo vigvame. Pomaly začal na neho doliehať smútok, že jeho cesta okolo sveta sa ráno končí.

V lietadle naspäť domov rozmýšľal nad tým, čo všetko videl, s kým sa stretol, čo ochutnal. Bol nesmierne šťastný, že jeho šéf Jean si vybral práve jeho, aby cestoval okolo sveta. Bol hrdý aj na seba, že prekonal strach z lietania. Veľmi sa už tešil aj na svoju rodinu, ktorú dlho nevidel. Tak veľmi im chcel vyrozprávať všetko o svojej dobrodružnej ceste.

Aj keď bol Pierre plný dojmov, veľa toho videl, zažil, uvedomil si, že všade je dobre, ale doma je vždy najlepšie.